

ע"פ 24407/02/23 - אייל שטיינר ע"י נגד מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה פלילי

בית המשפט המחוזי בחיפה

24 יוני 2023

ע"פ 24407-02-23 שטיינר נ' מדינת ישראל

בפני הרכב כב' השופטים:
רון שפירא, נשיא [אב"ד]
בטינה טאובר, סגנית נשיא
עדי חן-ברק, שופטת

מערער
נגד
משיבה

אייל שטיינר ע"י ב"כ עו"ד מיכאל כרמל
מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה פלילי

פסק דין

לפנינו ערעור הנאשם על הכרעת הדין שניתנה על ידי בית המשפט השלום בחיפה (כב' השופט גיל קרזבום) מיום 20.07.22 בת"פ 22415-08-20, במסגרתה הרשיע את המערער בביצוע עבירות של תקיפה סתם - בת זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) ו-379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ותקיפה הגורמת חבלה - בת זוג, עבירה לפי סעיף 382(ג), 382(ב) ו-379 לחוק העונשין. בגזר הדין שניתן ביום 27.12.22 נגזרו על המערער עונשים של 9 חודשי מאסר בפועל, אותם ירצה בדרך של עבודות שירות, מאסרים מותנים, קנס בסך 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר ופיצוי בסך 15,000 ₪. הערעור מופנה נגד הכרעת הדין.

על פי עובדות כתב האישום, המערער תקף את המתלוננת, שהייתה בת זוגתו במועדים הרלוונטיים ולהם שלושה ילדים משותפים קטינים, בשתי הזדמנויות שונות.

באירוע הראשון, בתאריך 22.06.18, בשעה 13.00 או בסמוך לכך, שהו המתלוננת והמערער בביתם שבגבע כרמל בנוכחות ילדי בני הזוג. האירוע השני התרחש בתאריך 04.05.19, בבית המערער בעתלית. בשני האירועים המתוארים בכתב האישום תקף המערער את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה, כשבאירוע השני נגרמו למתלוננת חבלות של ממש.

הכרעת הדין של בימ"ש קמא:

בהכרעת הדין התייחס בימ"ש קמא קודם לאירוע השני, שהיה האירוע שנחקר קודם והוביל לפתיחה בחקירת האירוע

הראשון. גרסת המתלוננת היא כי היא הגיעה לביתו של המערער בעתלית מתוך דאגה לבתה הקטנה מ', זאת לאחר ששמעה במהלך שיחת טלפון עם המערער את מ' בוכה בכי היסטרי. עם הגעתה לבית המערער מצאה את מ' בוכה כשהיא סובלת מכוויה בכף ידה. המתלוננת כעסה על המערער על אופן הטיפול ב-מ', שבתגובה תקף אותה באלימות קשה. המתלוננת נסעה עם מ' לבית החולים כרמל. לגרסת המערער, המתלוננת נכנסה לביתו ללא רשותו ובניגוד לרצונו, גידפה אותו, צעקה עליו ובהמשך עלתה לחדרה של מ' בקומה השנייה ושם תקפה אותו, קרעה את חולצתו ואת השרשרת שענד לצווארו ובדרכה החוצה גנבה את הטלפון הנייד שלו.

בימ"ש קמא התייחס לכך שעיקר ראיות המאשימה ביחס לאירוע זה הינן עדותה של המתלוננת, עדותה של בתה אגם, שנכחה באירוע, ותיעוד החבלות שנגרמו למתלוננת. עיקר ראיות ההגנה הינן עדותו של המערער ועדותם של בנו של המערער, מעיין, וחבריו שנכחו בבית. ההכרעה בין הגרסאות מתבססת בעיקר על ניתוח הגרסאות השונות וקביעת ממצאי מהימנות. בימ"ש קמא כי עדותה של המתלוננת לגבי האירוע השני עשתה עליו רושם אמין. עדותה הייתה סדורה, עקבית וברורה ולא נתגלו בה כל סתירות מהותיות. נקבע כי המתלוננת השיבה על כל אשר נשאלה במסגרת חקירתה הנגדית הארוכה ולא נתגלו בעדותה סתירות מהותיות. כן נקבע כי עדותה של המתלוננת בביהמ"ש תאמה את הודעותיה במשטרה נ/13 ו-נ/14 אשר הוגשו מטעם ההגנה. עוד נקבע כי גרסתה נתמכה בממצאים הרפואיים ותיעוד החבלות שבפניה, חבלות המתיישבות עם אופי התקיפה עליה התלוננה. צוין כי בבית החולים המתלוננת צולמה על ידי השוטרת ספיר שריקי ובצילומים ת/2 ניתן להבחין בחבלה, חתך על רקע אדום, בעפעף מתחת ובסמוך מאוד לעין ימין ובסימנים אדומים באזור הצוואר. צוין כי בצילומים אותם צילמה המתלוננת ת/20 ניתן להבחין גם בשריטה בחלק השמאלי תחתון של הסנטר. לשאלה מדוע צילמה את עצמה השיבה שעשתה כן כגיבוי במידה שצילומי השוטרת לא ישמרו.

עוד צוין כי המתלוננת נבדקה למחרת האירוע במיון כרמל על ידי ד"ר ודים אשר רשם מפיה כי חוותה אלימות במשפחה ולאחר האירוע ראתה מטושטש. בבדיקה מצא הרופא "לצרציה של עפעף תחתון ללא קרפיטציות במישוש". בביהמ"ש העיד ד"ר ודים כי לסרציה זו אי שלמות העור שיכולה לנבוע מכמה גורמים: כשאין או כשיש חסר של רקמת עור. זה יכול להיות משפשוף או מעצם חד. צוין כי לשאלה האם החבלה נגרמה מציפורן, משהו חד או אגרוף השיב שאין זה משהו שהוא מתעסק בו. לטענה לפיה אגרוף חזק יביא לממצאים נוספים מעבר ללצרציה השיב כי "זו שאלה בעייתית מבחינתי. אני כאיש מדע מגדיר דברים מכניים. אם היית אומר שמתאגרף מביא את האגרוף במלוא עצמות, הייתי מצפה לתמונה קלינית אחרת לגמרי" (עמ' 11 ש' 23 - 24 לפרוטוקול). כן הסביר כי כנראה החבלה לא הייתה משמעותית במקרה זה. מדובר בשפשוף של העור. אם רשם לסרציה בלי צבע צהוב כנראה מדובר בלצרציה חדשה.

בימ"ש קמא קבע כי למתלוננת נגרמה חבלה מסוג לצרציה שיכולה הייתה להיגרם משפשוף או עצם חד, אך לא היו חבלות או ממצאים נוספים שיש בהם כדי ללמד על כך שמדובר היה במכה עוצמתית. נקבע כי ממצאי הרופא מצביעים על חבלה חדשה ומתיישבים עם גרסת המתלוננת לפיה ספגה מכת אגרוף, אם כי לא עוצמתי כפי טענתה, זאת בהיעדר שבר בארובת העין או דימומים ברשתית. צוין כי במסגרת העימות המתלוננת הדגימה את מכת האגרוף שקיבלה מהמערער באמצעות ידו הימנית לכיוון עינה הימנית ומדובר במכה אלכסונית שיכולה להתיישב עם אופן גרימת החבלה כתוצאה משפשוף של העור.

בימ"ש קמא התייחס לטענת ההגנה שהמתלוננת העידה בביהמ"ש לראשונה על מעורבות הציפורן של המערער בגרימת

החבלה בעינה ושלל את טענות ההגנה כי המתלוננת התאימה את גרסתה לממצאים שציין הרופא בסיכום הרפואי בכל הנוגע לאבחנה שבין מכת אגרוף לבין מכה בה פוגעת בה גם ציפורן של המערער. צוין שהמתלוננת קיבלה את הסיכום הרפואי כבר ביום 05.05.19 ואם חפצה להתאים גרסתה לממצא רפואי כזה או אחר, הייתה יכולה לעשות כן כבר במסגרת הודעותיה במשטרה. בימ"ש קמא הבהיר כי הלצרציה מתחת לעינה של המתלוננת מורכבת משני חתכים מקבילים, כך שספק אם נגרמו מציפורן אחת וסביר יותר להניח שנגרמו מחיכוך האגרוף על עורה. בימ"ש קמא קבע כי ספק בעיניו אם המתלוננת חבלה בעצמה באופן חודרני במקום הקרוב כל כך לעין תוך סיכון ראייתה ואילו חפצה לחבול בעצמה הייתה עושה כן רחוק יותר מגלגל העין.

נקבע כי גם החבלות הנוספות שתועדו בתמונות ת/2 בדמות סימנים אדומים וברורים על צווארה של המתלוננת מתאימים לגרסת המתלוננת לפיה המערער חנק אותה. צוין כי אמנם אותם סימנים לא תועדו על ידי הרופא שבדק את המתלוננת, אך הדבר נובע מן הסתם מהעובדה שהיא נבדקה רק למחרת, כ-17 שעות לאחר האירוע. צוין כי המתלוננת אף הדגימה את האופן שבו המערער חנק אותה ואת דחיפתה אותו לצורך הדיפתו (עימות ת/6 דקה 42), הדגמה המתיישבת אף היא עם גרסתה.

בימ"ש קמא התייחס לטענת ההגנה כי יש בעובדה שמעיין וחבריו לא הבחינו בחבלות כלשהן על פניה של המתלוננת כדי לסתור את גרסתה ולתמוך באפשרות שהיא גרמה לעצמה לחבלות לאחר האירוע בדרכה לבית החולים. מעיין מסר במשטרה ובעדותו בביהמ"ש שלא הבחין בחבלות מיד לאחר האירוע הנטען והבחין בהן רק בשעה מאוחרת יותר עת המתלוננת חזרה לאסוף את הילדים וחברו של מעיין שנכח במקום העיד שלא הבחין בחבלה כלשהי על פניה של המתלוננת. ההגנה הפנתה גם לדבריהם של שניים נוספים שנכחו במסיבה ולא הבחינו בחבלה על פניה של המתלוננת. צוין כי המתלוננת עומתה עם אותן עדויות ולטענה לפיה חבלה בעצמה ושללה זאת. נקבע שאין בעדותם של מעיין וחברו כדי לסתור את גרסת המתלוננת, שכן המתלוננת יצאה מהבית בריצה וחלפה על פניהם במהירות ואחד הנוכחים במסיבה ציין שהמתלוננת יצאה מהבית בסערה. כמו כן, המתלוננת החזיקה על זרועותיה את בתה מ' ויש להניח שהילדה הסתירה חלק מפניה. צוין כי מדובר היה בחבלה קטנה ליד העין שלא בנקל ניתן להבחין בה במרחק של 2 מטר. זה היה בלילה והחוגגים לא היו בשיאם מבחינת ערנות וחדות. כמו כן, חבריו של מעיין סירבו להגיע לתחנה למסור הודעות. צוין כי אגם בתה של המתלוננת העידה שכן הבחינה בחבלה כבר בבית בעתלית אך להבדיל ממעיין וחברו נכחה באירוע התקיפה והייתה סמוכה מאוד למתלוננת.

באשר לטענת ההגנה כי השריטה הנוספת בסנטר, שתועדה על ידי המתלוננת, נגרמה לאחר שהמתלוננת צולמה על ידי השוטרים ואינה מופיעה בצילומי השוטרים צוין כי המתלוננת נחקרה בעניין והסבירה שהשוטרת לא ראתה את השריטה והבהירה שלא שרטה את עצמה. נקבע כי מעיין בתצלום שתועד על ידי המתלוננת ת/20 ניתן לראות שמדובר בשריטה שניתן להבחין בה באופן ברור רק כאשר המתלוננת מטה את ראשה לאחור ואין להתפלא על כך שהשוטרת לא הבחינה בה. נקבע כי דווקא העובדה שאותה שריטה לא תועדה על ידי השוטרת בבית החולים תומכת בטענת המתלוננת לפיה היא לא חבלה בעצמה, אחרת המתלוננת הייתה מבקשת מהשוטרת לצלם גם את השריטה הנוספת. עוד נקבע שהשריטה הנוספת בחלק התחתון של הסנטר יכולה להתיישב גם עם פגיעת ציפורן במהלך חניקתה כפי שתוארה בעדות המתלוננת.

נפסק כי מהראיות שהוצגו ומעדותה של המתלוננת עולה כי היא הייתה נתונה בסערת רגשות גדולה לאחר שהותקפה והבחינה במצב של מ'. היא יצאה מהבית בריצה כשהילדה מ' על זרועותיה ונסעה לבית החולים, דבר המצביע על אירוע משמעותי. נקבע כי גרסתה של המתלוננת מתיישבת היטב עם עדותה של בתה אגם אשר הייתה עדה לאירוע התקיפה.

באשר לעדותה של אגם נקבע כי היא עשתה רושם אמין ויש לאמץ את גרסתה על כל חלקיה. צוין כי ניכר עליה שהעדות קשתה עליה מאוד בפרט נוכח העובדה שהיא אהבה את המערער ושנים ראתה בו דמות אב לכל דבר. עדותה הייתה עקבית וברורה. לא התגלו סתירות מהותיות בגרסתה וכנותה ניכרה לאורך כל עדותה. מדובר בעדות מאוזנת של נערה רגישה שאינה חפצה בהפללתו של המערער וניכר היה בה שהיא אהבה את המערער שגידל אותה במשך שנים כאב. צוין כי גם בחקירתה הנגדית אגם נותרה בגרסתה וחזרה וטענה כי הבחינה במערער חונק את המתלוננת ומכה אותה בפניה. נקבע כי גרסתה של אגם ביחס לאופי ופרטי התקיפה לא נסתרה וגם ההגנה לא הצביעה על סתירות בהקשר זה. צוין כי היא הצביעה על מיקום הפגיעה מתחת לעין, התואם את התמונות שהוגשו ואין בעובדה שבביהמ"ש תיארה את החבלה כחתך אדום שלא נזל ממנו דם, ובמשטרה ציינה רק את המילה דם, כדי להוות סתירה מהותית. צוין כי מדובר באירוע מלחיץ וטראומטי שהתרחש במהירות ואין לצפות מהעדה לתיאור רפואי ומפורט של החבלה והפערים שבין הגרסה שנמסרה במשטרה לעדות בבית המשפט אינם משמעותיים.

בימ"ש קמא קבע כי גרסת המתלוננת נתמכה גם בעימות שבוצע בינה לבין המערער - ת/6, במסגרתו חזרה על גרסתה ללא סתירות או אי התאמות, וניתן היה להתרשם מתגובותיה האוטנטיות, מדבריה הנוקבים ומהמצוקה בה הייתה נתונה. צוין כי מנגד ניכרו תגובותיו המזלזלות, המעליבות, המעורפלות והמתחמקות של המערער. צוין כי ניתן להתרשם מהאופן בו המערער מנסה לפגוע בביטחונה של המתלוננת ולערער אותה באמצעות הערות מעליבות ומלגלות ותגובותיה להתנהלותו לא התביעו על העדר אמינות. עוד צוין כי מיד לאחר האירוע המתלוננת נסעה לבית החולים כרמל ולא לתחנת המשטרה, עובדה שיש בה להצביע על כך שדאגתה הראשונה הייתה לבתה מ' שנכוותה בידה והגשת התלונה לא הייתה בסדר עדיפות ראשון מבחינתה.

באשר לגרסת המערער נקבע כי עדותו בביהמ"ש תואמת באופן כללי גם את הודעותיו במשטרה. נקבע כי עדותו לא עשתה רושם אמין על בימ"ש קמא. בית משפט קמא ציין סתירות בין עדויות המערער במשטרה ובבית המשפט ובין גרסתו וגרסת בנו שהעיד. צוין כי התנהגות המערער בעימות לא הותירה בביהמ"ש אמון רב והתנהלותו הייתה בעיקר מניפולטיבית ופוגענית. נקבע כי תקיפת המערער את המתלוננת יכולה להתיישב עם כעסו הרב עליה לאחר שהגיעה לביתו בניגוד לרצונו ובמהלך העימות הטיח בה פעם אחר פעם באיזו רשות היא הגיעה לביתו. נקבע כי המתלוננת הגיעה לביתו בניגוד לרצונו, התפרצה בסערה למסיבה, כעסה עליו והטיחה בו האשמות על האופן בו טיפל במ' בביתו מול ילדיו ואורחיו ומדובר בנסיבות שיכולות להסביר את תגובתו האלימה כלפי המתלוננת.

נקבע כי עדותו של מעיין, בנו הבכור של המערער, מטרתה משולשת: לסתור את גרסתה של אגם לפיה היא נכחה באירוע; להצביע על כך שהמתלוננת לא נחבלה במהלך האירוע והחבלות שתועדו נוצרו בדרכה לבית החולים; ולהטיל דופי באופייה של המתלוננת. בימ"ש קמא לא אימץ את עדותו של מעיין וקבע שמדובר בעדות מגמתית שיש בה סתירות בהשוואה לגרסתו במשטרה ועדויות אחרות וניכר בה שמעיין בחר לתאר את המתלוננת בצבעים שחורים ואפלים.

בכל הנוגע ליסוד הנפשי קבע בימ"ש קמא כי עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש הינה עבירת תוצאה שאיננה דורשת יסוד נפשי מיוחד, אלא רק יסוד עובדתי מיוחד - התקיימות התוצאה. נקבע כי התביעה אינה חייבת להוכיח שהמערער רצה או התכוון לגרום למתלוננת לחבלה. די בכך שהוא יכול היה לצפות שחבלה כזו תיגרם למתלוננת. בענייננו נקבע כי המערער היכה את המתלוננת במכת אגרוף וחנק אותה ויש בכך כדי לבסס גם את היסוד הנפשי הנדרש.

באשר לטענת הגנה עצמית נקבע כי לא עומדת למערער טענת הגנה עצמית והתנהגותו אינה עומדת במבחנים הרלוונטיים לצורך ביסוס טענה זו, זאת גם בהתחשב בכך שהמתלוננת נכנסה לביתו ללא רשותו, העליבה אותו והטיחה בו האשמות. נקבע כי את המגע הראשוני יצר המערער, שתקף את המתלוננת בחניקה ואגרוף. צוין כי אמנם המתלוננת דחפה אותו בחזרה ואף קרעה את חולצתו ואת השרשרת שעל צווארו, אך זאת במטרה להגן על עצמה. נקבע כי פעולות המתלוננת מהוות הגנה עצמית ועומדות בכל המבחנים הנדרשים בהקשר זה.

נקבע כי עובדות האירוע השני הוכחו מעבר לספק סביר. נקבע כי גרסת המתלוננת, בה נתן בימ"ש קמא אמון, מתיישבת עם גרסתה של אגם שנכחה באירוע והייתה עדה לתקיפת המערער את המתלוננת. נקבע כי החבלות שנגרמו למתלוננת תואמות אף הן את אופי התלונה. מנגד, בימ"ש קמא לא נתן אמון בגרסת המערער ובגרסתו של מעיין.

בכל הנוגע לאירוע הראשון שהתרחש בבית המתלוננת והמערער במושב גבע כרמל בתאריך 22.06.18 צוין בימ"ש קמא כי לגרסת המתלוננת, המערער ביקש ממנה שתגיש לו אוכל ומשלא נענתה לו הוא העיף את צלחת האוכל שלה ובהמשך תקף אותה במכות, הוריד אותה לרצפה, גרר אותה למטבח ושם חנק אותה. צוין כי גרסת המערער מעט שונה. הוא מודה שהפעיל כוח, אך לטענתו פעל מתוך הגנה עצמית ובתגובה למעשי אלימות פיזית ומילולית של המתלוננת כלפיו. הורדתה לרצפה הייתה על מנת להרגיעה. צוין כי הראיות המרכזיות ביחס לאירוע זה הינן הודעות ועדויות המתלוננת והמערער וסרטון של מצלמת האבטחה הביתית. כן צוין כי א', בנם הקטין של המתלוננת והמערער אשר נכח באירוע, נחקר על ידי חוקרת ילדים, אך לא מדובר בראיה בעלת משקל משמעותי. נקבע כי הסרטון משקף היטב את עובדות כתב האישום ומתיישב עם גרסת המתלוננת. המערער טען כי הסרטון אוסן בטלפון הנייד שהיה ברשותו ואותו גנבה המתלוננת בתאריך 04.05.19 במהלך האירוע השני וערכה את הסרטון באופן שנחתכו ממנו החלקים התומכים בגרסת המערער לפיה הגן על עצמו מאלימות המתלוננת. בימ"ש קמא קבע כי קבילות הסרטון הוכחה כנדרש ובהתאם הדין בגרסאות המתלוננת והמערער כולל התייחסות לתכנו של הסרטון.

בימ"ש קמא תיאר באריכות את שראה בסרטון, סרטון קצר של קצת יותר מ-2 דקות, כפי שמופיע בדיסק ת/17. ביתהמשפט התייחס ל"קפיצות" בסרטון וקטעים בלתי ברורים. עם זאת הדגיש כי ניתן היה לראות את אירוע התקיפה כאשר המערער תוקף את המתלוננת כאשר גופו מסתיר אותה והוא רוכן מעליה כשהיא ישובה. אחד הילדים חוזר מהמטבח לכיוונם ומנסה להזיז את המערער שממשיך לתקוף את המתלוננת. צוין כי ניתן להבחין בתנועות הכאה חזקות מצד המערער. המערער אווז בראשה של המתלוננת אשר מיטלטל מטה ונזרק לאחור. המערער אווז במתלוננת בשתי ידיו ומוריד אותה לרצפה בתנועה סיבובית עד שהיא מושכבת על גבה. המתלוננת נמשכת לתוך המטבח כשהיא על גבה ולא ניתן להבחין בה או במערער. מדי פעם ניתן להבחין ברגלה של המתלוננת מבצבצת מכיוון המטבח כשהיא במצב שכיבה. בהמשך המתלוננת מתחילה לקום מרצפת המטבח ורצה לכיוון הסלון. המערער הולך אחריה. המתלוננת

נעלמת מהתמונה והמערער ממשיך ללכת אחריה. בפסק דינו של בית משפט קמא תוארו בפירוט תנועת המערער, המתלוננת, והילד שהיה בזירת ההתרחשות.

בימ"ש קמא מתאר את עדותה של המתלוננת באשר לאירוע. צוין כי במסגרת הודעתה במשטרה המתלוננת הסבירה כי לא הגישה תלונה על האירוע מאחר שהמערער פייס אותה וציינה כי נגרם לה "פנס" בעין והיו לה שריטות בכל הגוף. בימ"ש קמא קבע כי הוא נותן אמון מלא בגרסתה שהייתה עקבית, סדורה והגיונית וללא הגזמות. נפסק כי גם בחקירתה נגדית, הארוכה ומתישה, ולא נתגלו סתירות מהותיות ועדותה מתיישבת עם הודעותיה במשטרה והעימות שבוצע בינה לבין המערער ועם הסרטון ולא נתגלו אי התאמות או סתירות מהותיות. צוין כי קטעי הסרטון בין שתי קפיצות התוכן הינם קטעים רציפים המצביעים על תמונה ראייתית ברורה ועצמאית שאינה קשורה בקפיצות והמתעדת את האלימות שהפעיל המערער כלפי המתלוננת. נדחתה טענת ההגנה כי לא ניתן לקבוע במידה הנדרשת לצורך הרשעה כי המערער מכה את המתלוננת בקטעים בהם היא ישובה וגופו מסתיר אותה. נקבע כי אין לנתק את אותם קטעים בהם המתלוננת מוסתרת חלקית מהקטעים בהם ניתן לראות בבירור את התקיפה האלימה. נפסק כי גם אם בחלקים מהסרטון המתלוננת מוסתרת על ידי המערער ניתן להסיק באופן די ברור כי מדובר בהתנהגות אלימה מצד המערער שתנועותיו דומות בחלקן לאלו של מתאגרף בפעולה. האירועים בהם המערער הוריד את הממתלוננת לרצפה ומשך אותה לתוך המטבח מתיישבים עם גרסת המתלוננת, הנתמכת גם בדברים שעלו בעינות שנערך. נקבע כי לקפיצת התוכן השנייה אין משמעות בנסיבות שפורטו. נקבע כי גרסת המתלוננת לפיה המערער חנק אותה וסתם את פיה כאשר הייתה שרועה על רצפת המטבח מתיישבת עם העובדה שמבחינים ברגליה מבצבצות מתוך המטבח כשהיא במצב שכיבה וניתן ללמוד מהסרטון כי ראשה וצווארה מהווים נקודת מטרה של התקיפה האלימה.

בימ"ש קמא קבע כי לא ניתן לראות בחקירת הילד א' על ידי חוקרת הילדים משקל ראייתי מפליל. באשר למועד הגשת התלונה על האירוע השני נקבע כי אין בו כדי לכרסם באמינותה. בימ"ש קמא קיבל את הסברי המתלוננת לפיהם היא לא הגישה תלונה בסמוך חאירוע מאחר והם התפייסו, כפי שעשתה במקרים נוספים בעבר. בית המשפט לא התעלם מסתירות בכל הנוגע לטענות על האופן שבו הגיבו הילדים לאירוע ואולם פסק כי גרסת המתלוננת להתערבות הילדים באירוע אינה משוללת יסוד.

נקבע כי החלטת בימ"ש לענייני משפחה שהוגשה מטעם ההגנה אינה מצביעה על אופייה הנקמני של המתלוננת והעובדה שהיא נוהגת להגיש תלונות שווא. לא נקבעו באותו פסק דין כל ממצאי מהימנות ביחס למתלוננת והאירועים אינם קשורים למקרה הנדון והתרחשו שנים לאחר מכן. כמו כן, פסק דין בהליך אחד אינו מהווה ראייה בתיק אחר. נקבע כי גם טרוניות המתלוננת נגד החוקרים אינן פוגעות במהימנותה וזו הייתה תחושתה הסובייקטיבית שמבחינתה אף קיבלה חותמת עם סגירת התיק על ידי המשטרה. באשר להתבטאות המתלוננת באמירות בגוף שלישי בהתייחסה אל עצמה כאישה מוכה קבע בימ"ש קמא כי אין בכך כדי לעורר תהייה. מרבית עדותה הייתה בגוף ראשון וכאשר בחרה לעשות שימוש במילים אישה מוכה וכד' הדבר היה במטרה להסביר תופעות כגון אי הגשת תלונות בגין אירועי אלימות קודמים לרבות האירוע שבנדון.

באשר לעדותו של המערער קבע בימ"ש קמא כי גרסתו אינה אמינה. הוא אמנם הביע צער על האירוע אך התייחסותו אליו כאל אירוע מצער של אלימות הדדית שיצא מכלל שליטה אינה משקפת את המציאות. נקבע כי להבדיל מתנועותיו

האלימות והאגרסיביות של המערער כלפי המתלוננת, לא ניתן להבחין בתנועה אלימה מצד המתלוננת שנראית כנועה, מגוננת על ל' ומתגוננת ואין מדובר באלימות הדדית. נקבע כי גרסת המתלוננת לפיה המערער העיף את צלחת האוכל שלה לא נסתרה על ידי המערער שלא שלל את האפשרות שמדובר היה בצלחת. נקבע כי הדברים מתיישבים היטב גם עם העובדה שהמתלוננת הייתה ישובה על שולחן האוכל ועם הקשרם של דברים, קרי, תגובת המערער לכך שהמתלוננת לא הגישה לו אוכל. נקבע כי גרסתה של המתלוננת הגיונית ומתיישבת עם כלל הראיות. נקבע כי לא ניתן לראות בסרטון ולו מכה אחת או פעולה אלימה אחת מצד המתלוננת כלפי המערער. גרסת המערער לאלימות קשה מצד המתלוננת אינה יכולה להתיישב עם עמידתו הזקופה והאיתנה במהלך כל הסרטון. כמו כן, במהלך הסרטון המתלוננת נראית מחבקת את בנה ל' וספק אם יכלה גם לחבקו וגם להכות נמרצות במערער.

עוד נקבע כי לחלק מאירועי האלימות מצד המערער לא ניתן לקבל כל הסבר, גם לא של אלימות מצד המתלוננת. לדוגמא, המערער מסתובב ומתרחק מהמתלוננת ולפתע מסתובב בחזרה לכיוון המתלוננת שישובה על הכיסא, רוכן אליה ותופס אותה באלימות באזור הראש בשתי ידיו. גם אם חזר לתקוף אותה מאחר שהיא קיללה אותו לטענתו, יש בכך כדי לתמוך בגרסת המתלוננת לאלימות חד צדדית מצד המערער ולהחליש את גרסתו לפיה הוא הגיב לאלימות המתלוננת. עוד נקבע כי גם האירוע של תפיסת המתלוננת, הטלתה לרצפה וגרירתה על גבה למטבח אינו יכול להתיישב עם גרסת המערער. צפייה בסרטון אינה מתיישבת עם טענות המערער להשתוללות מצד המתלוננת ו"שיטת" המערער להרגעת המתלוננת הינה קיצונית ואלימה ואינה יכולה להתיישב עם מי שמנסה להרגיע את המצב כפי גרסתו. הודגש כי המערער אדם רחב וגדל גוף והמתלוננת נמוכת קומה וקיימים בינם פערי כוח ברורים. נקבע כי גם טענת המערער כי המתלוננת כלאה אותו בביתם ללא אפשרות לצאת הוכחה כשקרית ולא ניתנו הסברים לעובדה כי יכול היה לצאת מהבית דרך חדר הכביסה או בדרך אחרת.

עוד נקבע כי התנהגותו של המערער מיד לאחר אירועי האלימות אינה מתיישבת עם התנהגותו של קורבן אלימות. לאחר שהמתלוננת נצפית בורחת מהמטבח לסלון המערער נראה הולך אחריה באופן מתון ורגוע ואף מוריד את התריס. צוין כי התמונה בסרטון מצביעה על צד אחד מפוחד הנס על נפשו לאחר שחווה אלימות והאחר הולך בזיחות ובמתינות ובאופן שלא ניכר שחווה אלימות כלשהי. צוין כי העימות שבוצע בין המתלוננת למערער תומך בגרסת המתלוננת ומחליש את גרסת המערער. במהלך העימות ניתן להתרשם מהנימה והיחס המזלזל מצד המערער כלפי המתלוננת. המערער לא מתמודד עם גרסת המתלוננת ועם תוכנו של הסרטון ומסיט את העימות לנושאים אחרים. רק כאשר החוקרת מטיחה במערער את תוכנו של הסרטון הוא מסביר כי המתלוננת הייתה בשיגעון והוא היה חייב לנסות להרגיע. צוין כי המתלוננת הייתה על רצפת המטבח כשלוש דקות וחצי ולא שתי שניות כטענת המערער, עובדה התומכת בגרסתה על אירוע משמעותי שהתרחש על רצפת המטבח. המערער אינו מתייחס לתוכנו של הסרטון ולא מסביר מדוע לא ניתק מגע, אלא חוזר ומפנה לאירוע שהתרחש לטענתו קודם לכן ליד דלת היציאה. נקבע בכל הנוגע לעימות כי אל מול גרסתה הברורה, הנוקבת, המטיחה והאוטנטית של המתלוננת, אשר ניכר כי דיברה מדם ליבה, ניכרות תגובותיו המזלזלות, המעורפלות והמתחמקות של המערער.

טענת המערער להגנה עצמית נדחתה ע"י בית משפט קמא שקבע כי המתלוננת לא תקפה את המערער ובהתאם לא מתקיים התנאי הראשון או התנאים העוקבים להגנה עצמית. גם אם המתלוננת נעלה את הדלת הראשית, סטרה למערער דקות ספורות קודם, התנהגה בצורה מחפירה, גידפה, צרחה, השפילה אותו, הניפה ידיה באוויר ודחפה אותו, לא היה בכך כדי להצדיק התנהגותו האלימה שאינה יכולה להיחשב כסבירה או נחוצה להגנה עצמית, כפי שניתן ללמוד

מהסרטון.

בשאלת קבילות הסרטון קבע בימ"ש קמא שאין חולק שבסרטון קיימות שתי קפיצות תוכן. צוין כי לשיטת ההגנה המתלוננת גנבה את הטלפון במהלך האירוע השני בעתלית וערכה את הסרטון. כן צוין כי הראיה המרכזית עליה נסמכת ההגנה בהקשר זה הינה העובדה שבמועד האירוע השני הטלפון הנייד של המערער אותר בשעה 23:08 ברחוב במגדים בסמוך למקום מגורי המתלוננת עת המערער היה נתון במעצר במשטרת טירת הכרמל. מדובר באיתור על סמך אפליקציית FIND MY I PHONE (נ/3) שבוצע באמצעות הטלפון הנייד של מעיין, בנו של המערער. בימ"ש קמא ציין כי האירוע הנטען בבית המערער בעתלית התרחש בתאריך 04.05.19 בשעה 18.30 לערך. מיד לאחריו המתלוננת עזבה את המקום ונסעה עם בתה מ' לכיוון בית חולים כרמל. בשעה 19.00 המתלוננת הקשרה למשטרה וציינה שהיא נמצאת ברכבה ליד בית החולים. בשעה 19.21 המתלוננת ומ' התקבלו בחדר המיון של בית חולים כרמל. בשעות 20.12, 20.31, 21.00, 21.32 בוצעו במ' בדיקות רפואיות שונות. במהלך שהותה של המתלוננת בבית החולים נגבתה הודעתה נ/13, היא צולמה (ת/2) ונפגשה עם העובדת הסוציאלית של בית החולים. בשעה 00.53 (5.5.19) נחתם מכתב השחרור. עוד צוין כי בשעות שהמתלוננת הייתה בבית חולים כרמל תועדו מספר שימושים בטלפון של המערער כגון גלישה, הודעות נכנסות, הודעה יוצאת והודעה נכנסת. בנוסף, הטלפון אוכן בסמוך לשעה 23.00 בכביש ת"א חיפה עתלית (נ/9). צוין כי לכאורה בשעות איתור הטלפון במגדים בשעה 23.08 ובשעות בהן אוכן בכביש ת"א חיפה עתלית, המתלוננת ובתה מ' שהו בבית חולים כרמל ממנו שוחררו ביום 5.5.19 בשעה 00.53, עובדה השוללת את האפשרות שהמתלוננת לקחה את הטלפון הנייד של המערער, אלא ששעת החתימה על מכתב השחרור מבית החולים אינה משקפת את השעה בה המתלוננת יצאה בפועל מבית החולים. צוין כי מעיין מסר שהמתלוננת חזרה בשעת לילה לבית המערער בעתלית ולקחה את ילדיה הקטנים והמתלוננת עצמה אישרה בעדותה כי חזרה לבית המערער בעתלית על מנת לקחת את ילדיה. נקבע כי המסקנה היחידה היא שהמתלוננת עזבה את בית החולים לפני שהחלה חקירתו של מעיין במשטרה בשעה 23.13 וככל הנראה יצאה מבית החולים לכל המאוחר בשעה 22.15. נקבע כי הממצאים מעוררים סימני שאלה אך אין בדברים כדי לבסס טענת ההגנה לפיה המתלוננת הייתה מעורבת בהיעלמות הטלפון הנייד של המערער, זאת גם בהתחשב במחדלי החקירה הקשורים בטלפון (לא בוצע חיפוש בבית המתלוננת ולא בוצעו איכונים של הטלפון בזמנים הרלוונטיים).

נקבע כי אל מול הממצאים הנ"ל קיימת מסכת ראיות השוללת את טענת הגניבה ותומכת בגרסת המתלוננת לפיה לא לקחה את הטלפון הנייד. צוין כי המתלוננת עצמה הכחישה את גניבת הטלפון בכל הזדמנות אפשרית, גם בעימות בינה לבין המערער. נקבע כי עדותה בהקשר זה לא נסתרה. כן נקבע כי טענת ההגנה לפיה המתלוננת גנבה את הטלפון הנייד של המערער הינה בגדר הנחה בלבד בלא שנתמכה בראיות. המתלוננת לא נצפתה לוקחת את הטלפון הנייד. מעיין אישר בחקירתו במשטרה וגם בעדותו בביהמ"ש שלא הבחין במתלוננת לוקחת את הטלפון הנייד. גם המערער עצמו לא הבחין במתלוננת לוקחת את הטלפון הנייד שלו והסתמך בעניין זה על מסקנתו של מעיין אשר בדק את המיקום של הטלפון באפליקציה. בימ"ש קמא ציין שבבית המערער היו באותה עת לא מעט אנשים ואף אחד מהם לא מסר שהבחין במתלוננת לוקחת את הטלפון הנייד או מחזיקה בידיה בטלפון נייד בזמן יציאתה מהבית. עוד ציין בימ"ש בנסיבות ברחתה של המתלוננת מבית המערער ספק אם חשבה בכלל לגנוב את מכשיר הטלפון של המערער ודחה את טענת ההגנה לפיה המתלוננת הגיעה מראש לביתו של המערער במטרה לגנוב את הטלפון הנייד שלו על מנת להעלים ראיות שהיו מצויות בו. נקבע כי מדובר בטענה נעדרת כל בסיס ראיתי. כן נדחתה טענת המערער כי הבת אגם נשלחה על ידי המתלוננת לסייע בגניבת הטלפון וצוין כי אגם כלל לא נשאלה במסגרת חקירתה הנגדית על טענה זו.

הודגש כי המערערת לא העידה במשטרה בעת הגשת התלונה על קיומם של צילומים. רק לאחר שנשאלה ע"י החוקרת על אירועים קודמים השיבה בחיוב והוסיפה שיש לה סרטונים והיא צריכה לחפש אותם המחשב בבית. כן צוין כי בשעה 23.02 יצאה הודעה מהטלפון של המערער ואין כל היגיון בביצוע פעולה זו על ידי המתלוננת שתסתכן בשליחת הודעות מטלפון גנוב. צוין כי מעין לא ציין במשטרה כי ניסה לאתר את הטלפון הנייד ויש בכך כדי לעורר סימני שאלה בנוגע לפעולותיו של מעיין, גם בהתחשב בעובדה שבימ"ש קמא לא נתן אמון בעדותו. נוכח האמור לעיל נדחתה טענת ההגנה לפיה המתלוננת לקחה את הטלפון הנייד של המערער, אשר נקבע לגביה שלא הוכחה במידה הנדרשת מנאשם בפלילים.

באשר לשאלת עריכת הסרטון ציין בימ"ש קמא כי מומחה המאשימה קבע כי הסרטון הינו צילום מסך וידאו (רפרודוקציה) המתעד צילום מסך וידיאו נוסף של מצלמת אבטחה הממוקמת בתוך הדירה. המומחה קבע כי לא ניתן לקבוע אם מקור קפיצות התוכן נובע מהתערבות יזומה (עריכת וידאו) או עקב הפסקה יזומה של מערכת מצלמות האבטחה העובדות על פי ייזום תנועה. צוין כי מומחה ההגנה הגיע למסקנה שקובץ סרטון הרפרודוקציה הינו בסבירות גבוהה אותנטי ולא בוצעו בו עריכות. להערכתו בסרטון מצלמת האבטחה בוצעה עריכה יזומה אולם לא ניתן לקבוע זאת באופן חד משמעי. בחיתוך השני ניתן להעריך בסבירות גבוהה כי נשמט מהסרטון פרק זמן של 03.34 דקות. המומחה הסכים כי ייתכן שקפיצות התוכן קשורות בהגדרות מצלמת האבטחה אך סביר יותר שמדובר בעריכה יזומה הטעמים שפירט בעדותו שבה אישר שהרפרודוקציה נראית מקורית ולא בוצעו בה עריכות, אך בסרטון המקורי קיימות שתי קפיצות וייתכן שבוצעה שם עריכה. המאשימה טענה כי מומחיותו של המומחה מטעם ההגנה מוטלת בספק בעיקר נוכח העובדה שאין לו כל ידע במערכות אבטחה למעט הידע שרכש ב"גוגל".

בימ"ש קמא קבע כי מומחיותו של מומחה התביעה עולה באופן משמעותי על זו של מומחה ההגנה, אך לא נדרש להתייחס לרמת מומחיותם מאחר ששניהם מסכימים עם העובדה שהרפרודוקציה נראית מקורית ולא בוצעה בה עריכה. צוין כי גם ביחס לסיבת קפיצות התוכן שני המומחים מסכימים שהן יכולות לנבוע מהגדרות מערכת האבטחה או מעריכה יזומה של הסרטון. נקבע כי די בעובדה ששני המומחים אינם שוללים את האפשרות שבוצעה בסרטון האבטחה עריכה יזומה כדי להעדיף אפשרות זו ולו מהטעם שמדובר בהליך פלילי ובהתקיים שתי אפשרויות סבירות יש להניח את זו המיטיבה עם הנאשם. בהתאם נקבע כי אין לשלול על הסף את האפשרות לפיה נערכו בסרטון האבטחה שינויים, אך אפשרות זו לא הוכחה באופן פוזיטיבי. כן נקבע כי לא הוכח כלל כי השינויים הנטענים בוצעו על ידי המתלוננת.

בית משפט קמא דן ארוכות ובפירוט רב בסוגיות הקשורות בקבילותו של הסרטון ומשקלו הראייתי. נימוקיו פורטו היטב בפסק דינו. בית משפט קמא קבע כי הסוגיה אינה של עצם הקבילות אלא של משקלה של הראיה. נוכח הקביעה לפיה לא ניתן לשלול את האפשרות שבוצעה בסרטון עריכה בשלב כלשהו, שאלת משקלו הראייתי של הסרטון נבחנה אל מול גרסאות הצדדים ובסופו של יום ניתן לסרטון משקל ראייתי לא מבוטל מהטעמים שפורטו בהרחבה ע"י בית משפט קמא.

בימ"ש קמא ציין כי בתיק זה נפלו מחדלי חקירה, חלקם מהותיים, ונשאלת השאלה האם יש בהם להצדיק זיכו המערער. באשר למחדלים הקשורים לסרטון האירוע הראשון נקבע כי החוקרים לא תפסו את ה DVR של מצלמת האבטחה ולא את המחשבים בביתם של המתלוננת והמערער וחובה היה עליהם לעשות זאת נוכח טענות המערער לפיהן הסרטון אינו משקף את תמונת האירועים במלואה. מדובר בפעולות חקירה פשוטות שכיום כבר לא ניתן לבצען

וייתכן שאותם מחדלים הביאו לאיבוד ראיות. כך גם היה מצופה מהיחידה החוקרת לערוך חיפוש בביתה של המתלוננת לאחר שמעיין הציג את מיקום הטלפון הנייד של המערער במושב מגדים. עם זאת נקבע כי הגם שמדובר במחדלים מהותיים, לא היה בהם במכלול הנסיבות כדי לפסול את קבילות הסרטון.

מחדל חקירתי נוסף היה באי זימונה של אם המתלוננת לחקירה, למרות שהמתלוננת התקשרה אליה בדרכה לבית החולים והאם הנחתה אותה להתלונן במשטרה. נקבע כי אין בכך כדי לפגוע בהגנת המערער ולכרסם בעדות המתלוננת. גם אם היה נכון לגבות את הודעת האם לא מדובר בעדה מהותית. המתלוננת התקשרה למשטרה בסמוך לאחר האירוע מיד עם הגעתה לבית החולים ולא התמהמהה בהגשת תלונתה. בסופו של דבר נקבע כי לא היה במחדלים כדי להטיל ספק באשמת המערער וזאת בהתבסס על הראיות שהוצגו במהלך שמיעת התיק.

נוכח כל האמור ונוכח האמון שנתן בימ"ש קמא בגרסת המתלוננת, סרטון האירוע שאינו יכול להשתמע לשתי פנים וגרסתו הבעייתית של המערער נקבע כי המאשימה הוכיחה את עובדות האירוע הראשון מעבר לספק סביר. נקבע כי גם עובדות האירוע השני הוכחו מעבר לספק סביר. גרסת המתלוננת שבימ"ש קמא נתן בה אמון מתיישבת עם גרסתה האמינה של אגם שנכחה באירוע והייתה עדה לתקיפת המערער את המתלוננת. החבלות שנגרמו למתלוננת תואמות את אופי התלונה. מנגד בימ"ש קמא לא נתן אמון בגרסת המערער וגרסת מעיין. נקבע כי טענות ההגנה לא הוכחו כנדרש ואין במחדלי החקירה השונים כדי לשנות מהמסקנות אליהן הגיע בימ"ש קמא על סמך הראיות שהוצגו. כך גם לא עומדת למערער טענת הגנה עצמית ביחס לשני האירועים.

נפסק כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לספק סביר והמערער לא הניח בסיס ראייתי מספק להוכחת טענותיו. לכן הורשע המערער בעבירות של תקיפה סתם - בן זוג ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה - בן זוג.

טענות המערער:

המערער טוען כי לכאורה הכרעת הדין של בימ"ש קמא מבוססת על ממצאי מהימנות וקביעות עובדתיות אשר אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בהם. אך נטען כי למרות אותם ממצאי מהימנות, הכרעת הדין של בימ"ש קמא נתנה הכשר לשקרי המתלוננת אשר צפו ועלו והלכה שולל אחר אותות האמת שמתייחסות לדרך מתן העדות בביהמ"ש ולא למציאות המשפטית שנפרשה בפני בימ"ש קמא אשר חייבה קביעת ממצאי עובדה ומהימנות במנותק מדרך מתן העדות בביהמ"ש באופן שחייב את בימ"ש קמא לדחות את עדות המתלוננת והעדים שהובאו מטעם התביעה. נטען לשקרים אובייקטיביים מהותיים שהתגלו במהלך ניהול המשפט אשר לכל הפחות היה בהם להביא לקביעה כי קיים ספק סביר באשמתו של המערער. נטען כי קביעותיו של בימ"ש קמא מתבססות בעיקרן על פרשנות של ראיות נסיבתיות, צפייה בסרטוני אבטחה בלתי קבילים והסקת מסקנות על סמך ממצאים שמקורם בשקר. נטען כי לא ניתן לומר כי קביעותיה של הערכאה הדיונית מתבססות באופן מובהק על ממצאי מהימנות ולכן מתקיים החריג לכלל וערכאת הערעור רשאית להתערב בהכרעה העובדתית. כן נטען כי הקביעה שעדותה של המתלוננת הינה כזו שלא נתגלו בה סתירות מהותיות חוטאת למציאות שהתגלתה בתיק זה. נטען כי בימ"ש קמא התעלם מהשינויים וההתפתחויות בגרסת המתלוננת. בכל מקום בו המתלוננת שיקרה קבע בימ"ש קמא כי מדובר במורכבות ולא בשקרים.

בכל הנוגע לאירוע הראשון בכתב האישום טוען המערער כי הסרטון שבימ"ש קמא קבע שהינו קביל כראיה מסייעת

ומחזקת הינו בלתי קביל ולא היה מקום ליתן לו כל משקל בהכרעת הדין. נטען כי המערער הצליח לעורר ספק שמא המתלוננת גנבה את מכשיר הפלאפון שלו ביום האירוע ומשם גנבה שלא כדין את הסרטון וכי הסרטון ערוך באופן שיכול להביא להרשעה תוך הסתרת התמונה המלאה. נטען כי בזמן עדותו של בנו של המערער הוא הציג לחוקר באמצעות אפליקציה של אייפון כי הטלפון הגנוב של אביו המערער נמצא במקום מגורי המתלוננת ובימ"ש קמא לא נתן לעדות זו את המשקל הנכון והראוי. באותו זמן המערער כבר היה עצור בתחנת המשטרה ללא הטלפון שלו ומסר בחקירתו ת/30 כי הטלפון שלו נגנב על ידי המתלוננת. נטען כי איהב חלבי אישר בעדותו כי הממסר שבו נמצא הפלאפון של המערער באותן שעות מתאים גם למקום מגורי המתלוננת. בנו של המערער לא נשאל למה ביצע את בדיקת מיקום הפלאפון לגבי המכשיר של אביו רק בשעה 23:08 ואילו היה נשאל היה נותן הסבר אמיתי ומתקבל על הדעת.

כן נטען כי הניתוח שבימ"ש קמא עשה לנסיעותיה של המתלוננת באותו יום הינו אפשרי אולם המסקנה שבימ"ש גזר ממנו מנותקת לחלוטין. אין מחלוקת שהתעודה הרפואית לא יכולה ללמד כלום על זמני השהות של המתלוננת בבית החולים באותו יום, שכן עובר לחקירתו של המערער במשטרה המתלוננת עזבה את בית החולים והגיעה בחזרה לביתו לקחת את הילדים חזרה לביתה במגדים. כלומר, המתלוננת נסעה מבית החולים ולא שהתה בבית החולים בכל הזמן המפורט בתעודה. נטען כי עצם העובדה שהפלאפון היה בבית המתלוננת ושימש לקבלת והוצאת נתונים לא מחייב שהמתלוננת דווקא הייתה ביחד עם הפלאפון. כן נטען כי הניתוח לפיו בנו של המערער הגיע למשטרה לכל הפחות ב-22:15 הוא ניתוח אפשרי אך אינו מלמד על כך שהוא היה בתחנת המשטרה עוד הרבה לפני כן, כך שהאיכונים של הפלאפון של המערער בהחלטת תואמים את מסלול הנסיעה של המתלוננת מבית החולים באותו ערב לביתה במגדים.

נטען שהוצאת הסמס בשעה 23:02 שבה גם המערער וגם בנו היו בתחנת המשטרה למספר שאינו קיים ולא הצליחו לאתרו (בדיעבד ישרכארט) והאיכון של המכשיר באותן שעות מלמדות בצורה אובייקטיבית כי המכשיר לא היה ברשותם אלא ברשות בן אדם אחר שמתגורר במגדים ברחוב בו מתגוררת המתלוננת. נטען כי המסקנה של בימ"ש קמא כי הוצאת הסמס הינה מעשה בלתי הגיוני שלא ניתן לייחס למתלוננת אינה סבירה בנסיבות העניין ולאור התנהגותה של המתלוננת כדרך חיים.

כן נטען כי בימ"ש קמא התעלם מהתצהיר שהוגש ללא חקירה נגדית נ/12 ומעדותו של חלבי לפיה ברור כי עוד לפני שחרורו מהמעצר של המערער, שכיר שלו קנה עבורו טלפון וסים חדש על רקע היעלמות המכשיר שלו לילה לפני. נטען כי עדותה של המתלוננת לעניין מקור הסרטון אינה אמינה ומדובר בסרטון ערוך שלא נמסר למשטרה אלא חודש וחצי לאחר גניבת המכשיר ולכן היה על בימ"ש קמא לקבוע אחרת. נטען כי קבלת הטענה שהמערער הצליח להרים ולו ספק כי המתלוננת היא שגנבה את המכשיר שלו משמטה את הקרקע מתחת לכל קביעות המהימנות של בימ"ש קמא. היא מלמדת כי המתלוננת לא יצאה בסערת רגשות מביתו של המערער, אלא יצאה וגנבה בכוונת מכוון את המכשיר ביודעה כי נמצאות עליו ראיות לטובת המערער. רק לאחר היעלמותו של המכשיר העזה המתלוננת לגשת ולהגיש תלונת שווא כנגד המערער ביודעה כי הראיות לשקרים שלה כבר לא נמצאות בידיו. הסיבה שהמתלוננת לא הביאה למחרת את הסרטון קשורה בעריכתו, בתכנון מוקדם ובמניפולטיביות של המתלוננת. נטען כי המסקנה של בימ"ש קמא כי המערער הוא שהעלים לעצמו את הפלאפון היא מופרכת מעיקרה ואינה מתיישבת עם המציאות וכל מטרתה לקבע את מהימנות המתלוננת ולהתעלם מהתנהגותה המניפולטיבית שחייבה את זיכויו בדין של המערער משני האישומים.

עוד נטען כי יש להתערב גם בקביעותיו של בימ"ש קמא ביחס למשקל שצריך היה לתת למחדלי החקירה של המשטרה. נטען שהחוקרים לא טרחו לבצע חיפוש על אתר בבית המתלוננת, לא ביצעו איכונים לפלאפון של המתלוננת על מנת להראות היכן הייתה באותם זמנים, האם ביחד עם הפלאפון של המערער או בבית החולים כפי שהניח בימ"ש קמא. נטען כי אם תתקבל הטענה שהמערער עמד בנטל ההוכחה לכל הפחות כספק סביר כי המתלוננת גנבה לו את מכשיר הטלפון שלו באותו לילה, הדבר ישליך על יתר קביעותיו של ביהמ"ש.

באשר לגרסת המתלוננת נטען כי בימ"ש קמא קבע שהיא מורכבת אך עקבית ומהותה לא נסתרה. נטען כי מדובר במתלוננת שסתרה את עצמה ובעדותה בביהמ"ש העידה בניגוד לעדותה במשטרה שמכשיר ההקלטה עדיין בביתה, אולם הוא לא היה שם כשחיפשו אותו בעקבות בקשת ההגנה חודשים רבים לאחר מכן. נטען כי גרסתה מופרכת מעיקרה לגבי דרך שכפול הסרטון ודרך הגעת הסרטון לידיה. נטען כי שיקרה כאשר אמרה שהמחשב עדיין קיים, אך כאשר המשטרה חיפשה אותו לבקשת ההגנה, המחשב נעלם. עוד נטען כי בימ"ש קמא מקבל את גרסת ההגנה כי הסרטון ערוך באופן יזום אולם לא מתמודד עם ההשלכות המתחייבות מקביעה זו. נטען כי השלמות המשפטית של הסרטון נפגעה בצורה בלתי מתקבלת על הדעת על ידי המתלוננת ועל ידי המשטרה במחדלי החקירה שבוצעו בנקודה זו. נטען כי גם בהינתן שהסרטון קביל וערוך הרי שלא ניתן היה לקבוע ממצאים לרעת המערער כפי שעשה בימ"ש קמא בהתעלם מהאפשרות כי נעשתה מניפולציה בסרטון כדי לתמוך בגרסת המתלוננת. כן נטען כי לא היה מקום לדחות את גרסת המערער כי היו סרטונים רבים נוספים של אותו יום אשר לימדו את מה שבאמת קרה שם.

המערער מצביע על נתונים נוספים שחייבו לשיטתו את הקביעה שהאירוע הראשון לא קרה ולא ניתן להרשיע בו את המערער: העדות של המתלוננת נכבשה לאורך שנים רבות; בימ"ש קמא לא נתן את המשקל הראוי לפרשנות לתמונות בצו ההגנה שהוגש שנעשה על ידי המתלוננת וסותר את גרסתה ביחס לאירוע הזה; הסתירות של המתלוננת ביחס לשאלת האיומים באותו יום וכיצד יצר עמה המערער קשר טלפוני חייבו מסקנה שקיים לכל הפחות ספק סביר באשמתו של המערער. אין שום ראיה שהמערער התקשר למתלוננת באותו יום ואיים עליה אלא ההיפך, הראיות לימדו שלא הייתה שום שיחה בין המערער למתלוננת באותו יום; העדר תיעוד לחבלות כלשהן באירוע הזה מלמד כי גרסתו של המערער כי לא הייתה אלימות מצדו כלפי המתלוננת היא הנכונה. המתלוננת שומרת תמונות סדרתית ולאירוע זה אין שום תיעוד; נ/7 מלמד על אופייה של המתלוננת שכל מי שאינו תומך בגרסתה או ששוכב עם המערער או קיבל ממנו שוחד; עדותה של בתה של המתלוננת מלמדת שהיא לא ידעה על אירוע של אלימות באוגוסט 2018 וכי המערער לא השתמש בפלאפון שלה באותו יום; הפרשנות של בימ"ש קמא למה שכן רואים בסרטון היא חד ממדית לרעת המערער תוך התעלמות מהמכה שהמתלוננת מכה את המערער; הטענה כי המערער הרביץ למתלוננת בגלל שלא הגישה לו אוכל נולדה אך ורק כדי לתמוך בסרטון הערוך; העובדה שהסרטון לא הוצג באופן מידי למשטרה מעידה על כבישת עדות; תשובותיה המתחמקות של המתלוננת שלא קיבלו שום משקל בנוגע לשאלה כיצד אף אדם לא ראה את החבלות שנגרמו לה באירוע הזה, לרבות בתה.

בכל הנוגע לאירוע השני בכתב האישום נטען כי אירוע זה נכפה על המערער שהיה בביתו בשבת שלו בהסדרי הראיה שלו עם ילדיו הקטינים והמתלוננת בחרה להגיע לביתו בניגוד לבקשתו של המערער, הסיגה גבול ועוררה מהומה. נטען כי הטענה שבתם המשותפת ניצלה בשל הגעתה למקום ואם לא כן הייתה מאבדת את ידה נסתרה על ידי ראיות אובייקטיביות שסותרות את גרסת המתלוננת ובימ"ש קמא בחר להתעלם מהן או לא לתת להן את המשקל הראוי. נטען כי קביעתו של בימ"ש קמא כי אין סתירות בין גרסתה של המתלוננת בביהמ"ש לגרסאותיה במשטרה היא לא נכונה.

נטען להתנהגות מניפולטיבית של המתלוננת ושל בתה שבחרה למחוק את הראיות לטובת המערער מהפלאפון שלה והתייצבה לעדות במשטרה רק חודשים לאחר האירוע. נטען לפערים בין התיעוד שבוצע על ידי השוטרים לתיעוד שבוצע על ידי המתלוננת באשר לחבלות.

עוד נטען כי המתלוננת ובתה העידו כי המערער נתן למתלוננת אגרוף חזק בעין עם יד סגורה אך ד"ר יגאל ודים העיד כי החבלה שראה בעין של המתלוננת המתועדת בת/14 לא מתאימה לאגרוף חזק אלא יותר לשריטה באמצעות ציפורן. נטען לעניין זה כי ב"כ המדינה העלה בפני המתלוננת את הסתירה בינה לבין הרופא אחרת היה מצהיר שלא עשה כן במהלך הסיכומים כפי שנתבקש על ידי ב"כ המערער. נטען כי קביעתו של בימ"ש קמא לעניין גרימת החתכים בשל חיכוך האגרוף על עורה הינה בניגוד לעדות המתלוננת שנפגעה מהציפורן של המערער ובניגוד לעדויות שלה ושל בתה בנוגע לעוצמת האגרוף ולעדויות של הרופא ודים. נטען כי לא הייתה שום חבלה מתחת לעין של המתלוננת שהתאימה לאגרוף, כי אם שתי שריטות מקבילות שיותר מתאימות לחבלה עצמונית מאשר לאגרוף של המערער. נטען כי בימ"ש קמא טעה כאשר קבע כי גרסת המתלוננת מתיישבת עם גרסת הרופא וכן כאשר קבע בשונה מגרסת המתלוננת שהשריטה נגרמה משפשוף האגרוף ולא מהציפורן של המערער שבה זכרה רק בחקירתה בביהמ"ש. נטען כי מת/20 ותמונות שתי השריטות מתחת לעין של המתלוננת עולה כי שתי השריטות אינן מתיישבות עם מנגנון האגרוף המתואר על ידי המתלוננת ועדותו של ד"ר ודים שללה לחלוטין את גרסת המתלוננת. נטען כי המתלוננת שינתה גרסתה בביהמ"ש על מנת להתאימה לעדות הרופא אולם בימ"ש קמא לא נתן משקל לשינוי גרסה זה.

כן נטען כי הטענה שהמתלוננת טענה שהמערער היה שיכור לחלוטין באותו יום נסתרה על ידי שוטרים ועדים שהובאו מטעם ההגנה, אך שקר זה לא קיבל משקל בהכרעת הדין. נטען כי שום פרט אובייקטיבי שנמסר על ידי המתלוננת באירוע זה לא אומת. הבן של המערער העיד כבר בליל האירוע שהמתלוננת יצאה ללא כל חבלה וחזרה עם חבלה לבית לקחת את הילדים. מנגנון החבלה לא תואם את גרסת המתלוננת במשטרה. לא ניתן משקל לדרך עדותה המקוממת של בתה של המתלוננת ככזו שלא ניתן לתת בה אמון ולבסס לפיה הרשעה בפלילים. נטען לסתירות בעדותה של הבת לגבי הסיבה לנסיעה לביתו של המערער. כן נטען כי בתה של המתלוננת טענה בביהמ"ש כי המערער נהג להכותה באלימות פעמים רבות בעבר אך לא היה לה הסבר מדוע היא והמתלוננת לא טרחו להתלונן על כך במשטרה. בתה של המתלוננת סתרה את עצמה ביחס למה שראתה וביחס לאיזה חבלה ראתה ומתי אצל המתלוננת. נטען כי לא ניתן משקל לכל הדברים הללו בהכרעת הדין וגם לא לעדותה של הבת של המתלוננת ביחס להודעות שנשלחו או לא נשלחו מהמערער אליה ביום האירוע ומה עלה בגורלן.

באשר לעימות נטען כי רואים מצפיה בעימות שהמתלוננת מנפחת את הדברים, מדברת על עצמה בגוף שלישי ומגזימה בתיאורים. נטען כי בעדותו של המערער לא הייתה שום סתירה מהותית בגרסתו והמסקנה של בימ"ש קמא לפיה המערער חש פגוע מהתנהגותה של המתלוננת שנכנסה ללא רשות לביתו ותקף אותה אינה מחזיקה מים.

יצוין כי המתלוננת הגישה לתיק הערעור מכתב ובו טענה כי המערער הוא אדם אלים, כי הוא ממשיך להפעיל אלימות נגד הילדים ובגין כך הוגשו תלונות על ידי גורמים מבית הספר והרווחה, שטרם הוגש כתב אישום בגינם, ועוד טענות נוספות. המערער הגיב למכתב וטען כי מדובר בשקרים וכי למתלוננת אין שום מעמד משפטי בערעור ולכן מדובר בפניה בניגוד לדין. ביהמ"ש הודיע לצדדים במהלך הדיון שהתקיים כי המכתב והתגובה אינם משמשים כראיה בתיק הערעור.

נדגיש כי בכתיבת פסק דינו התעלמנו מאותם מסמכים ומתוכנם.

טענות המשיבה:

המשיבה טוענת שמדובר בשני אירועים. אחד משנת 2018 והשני משנת 2019. האירוע משנת 2018 חלקו מתועד ובחלק המתועד אפשר לראות שגרסת המערער לא עומדת ואי אפשר לקבל אותה בשום צורה. לא מדובר בהגנה עצמית והמתלוננת לא תוקפת אותו. הסרטון משנת 2018 תואם את הגרסה של המתלוננת שנמצאה מהימנה. בימ"ש קמא התייחס בצורה נרחבת ומפורטת לכל הטענות שהעלה המערער. הגם שהוא מאמין לעדות המתלוננת ומאמץ את ראיות התביעה, הוא בהרבה מקרים פעל לטובת המערער בפרשנות הדברים. קשה לקבל טענה של הגנה עצמית באירוע המתועד בסרטון. המתלוננת יושבת במטבח והמערער יושב ורואה טלוויזיה. יש חלקים חסרים בסרטון. יש שתי קפיצות כשהקפיצה שמיחוסת, הקפיצה השנייה היא בשלב שהמתלוננת שרועה במטבח על הרצפה ורואים את הרגליים שלה. הקפיצה ככל הנראה נובעת מזה שהמצלמות מופעלות בתנועה, כך גם אמר המערער במהלך העדות שלו. לחתוך דווקא את החלק הזה זה פעולה שאין בה שום הגיון ולכן בימ"ש קמא לא קבע כממצא עובדתי שהסרטון נערך. הוא קבע שהסרטון הוא לא מלא, יש בו חסרים ושלא ניתן לומר בוודאות היום האם החסרים האלה נובעים מכך שהמצלמה תלויה תנועה או מזה שמישהו ערך את הסרטון. הוא לא קבע שמישהו ערך את הסרטון.

נטען כי בימ"ש קמא קבע שמכיוון שההליך הפלילי פועל כך שכשיש ספק הוא פועל לטובת הנאשם, לאורך כל הניתוח הוא מתייחס לכך כאילו הסרטון ערוך. בימ"ש קובע שאין הגיון, אם מישהו רצה לערוך את הסרטון, מדוע לערוך דווקא בחלק הזה. אין הגיון שהמתלוננת בחלק הזה תערוך את הסרטון. נכון שאין רצף בסרטון אבל הוא קביל בהנחה שאף אחד לא ערך אותו באופן יזום. יש לו משקל והוא מתווסף לגרסה של המתלוננת שניתן היה להרשיע על בסיס הגרסה שלה בלבד. כמו כן, המערער עצמו מאשר את הדברים בסרטון, רק נותן להם נפח אחר. גם המערער לא אומר שהאירוע לא התקיים, רק אומר שזה חלקי ובימ"ש קמא התייחס לסייגים האלה ולקפיצות ולכל הגרסאות מתוך הבנה שמדובר בסרטון חלקי. בסופו של דבר המערער מאשר בחקירתו שהאירוע התקיים. בימ"ש קמא התייחס לגרסתו של המערער בהכרעת הדין וקבע שגרסתו של המערער אינה מתיישבת שם עם שום דבר.

באשר לאירוע השני בימ"ש קמא קבע קביעות מהימנות. נקבע כי גרסת המתלוננת נמצאה מהימנה וגרסת בנו של המערער נמצאה מגמתית נגד המתלוננת. בתה של המתלוננת העידה ואמרה גם דברים חיוביים על המערער. באירוע השני המתלוננת שמעה שהילדה שלה במצוקה והגיעה מהר לביתו של המערער כדי לבדוק מה קורה וגילתה שהילדה עם כווייה מהמנגל וזה התפתח לאירוע אלים שלאחריו נסעה המתלוננת לבית החולים ונמצאה שם עד שעות הלילה. לכן אין הגיון בטענה שהמתלוננת יצרה בכוונה אירוע אלים או יצרה חבלות לעצמה. בימ"ש קמא קבע לגבי אירוע זה ממצאים מאוד ברורים לגבי מהימנות גרסאות המתלוננת ובתה. מדובר בעדות מאוד לא מגמתית של בתה של המתלוננת, מדובר בהגעה מיידית לבית החולים וסיפור האירוע בזמן אמת. לגבי הטענה של המערער לגבי הטלפון שנגנב, כפי שקבע בימ"ש קמא בזמן שנטען שהמתלוננת לקחה את הטלפון היא הייתה בבית חולים עם הבת שלה ולכן נקבע שלא הוכח שהיא גנבה את הטלפון. לכן יש לקבל את הסרטון. כמו כן, המערער מייחס למתלוננת יכולות טכניות של עריכת הסרטון שברור שאין לה. בימ"ש קמא קבע שאין לתת אמון בגרסת המערער. אין עילה להתערב בהכרעת הדין.

דין והכרעה:

לאחר שבחנו את טענות הצדדים ואת תיק בימ"ש קמא הגענו למסקנה כי אין מקום להתערב בהכרעת הדין של בימ"ש קמא, שהינה מפורטת ומנומקת, ודינו של הערעור להידחות.

טענות המערער מופנות נגד ממצאים עובדתיים וממצאי מהימנות שנקבעו על ידי בימ"ש קמא. כידוע, לערכאה הדיונית יתרון מובנה בקביעת ממצאים עובדתיים וקביעות מהימנות, נוכח התרשמותה הישירה והבלתי אמצעית מהראיות והעדויות המובאות בפניה. אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעות כאמור [ע"פ 990/21 פלוני נ' מדינת ישראל (30.11.2022); ע"פ 2647/21 פלוני נ' מדינת ישראל (21.08.2022); ע"פ 661/16 מוטי אברהמי נ' מדינת ישראל (25.01.2017)]. בענייננו אין כל הצדקה להתערב בקביעות העובדתיות המנומקות ובקביעות המהימנות של בימ"ש קמא, אשר ביכר את גרסתה של המתלוננת, אשר נתמכה בראיות רבות נוספות, על פני גרסת המערער, וממילא המערער לא הצביע על כל טעם לעשות כן. גם לגופו של עניין ולאחר שבדקנו את טענות המערער אל מול הראיות שהוצגו בתיק איננו סבורים כי יש מקום להתערב בקביעותיו של בימ"ש קמא בהכרעת הדין.

בכל הנוגע לטענות המערער לעניין קבילות הסרטון ממצלמת האבטחה בביתם של המערער והמתלוננת, שתיעד את האירוע הראשון, אין מקום להתערב בקביעותו של בימ"ש קמא כי הסרטון קביל כראיה מסייעת המחזקת את גרסת המתלוננת. גרסתו של המערער על גניבת מכשיר הטלפון שלו ועריכת הסרטונים נשללה ולא מצאנו מקום להתערב במסקנה אליה הגיע בית משפט קמא מנימוקיו. גם גרסת בנו של המערער שהציג לחוקר באמצעות אפליקציה של איפון כי הטלפון של אביו נמצא במקום סמוך למגורי המתלוננת לא מסייעת לגרסת המערער ומניתוח מכלול הראיות שפורטו בהרחבה לא ניתן לקבל את גרסתו לפיה המתלוננת הגיעה לביתו במהלך האירוע השני על מנת לגנוב את הטלפון הנייד שלו ולהוציא ממנו את הסרטון. מדובר בגרסה בלתי הגיונית שאינה מתיישבת עם הראיות בתיק.

אין מקום להתערב בקביעותיו של בימ"ש קמא כי העובדה שהמתלוננת צילמה את הסרטון באמצעות טלפון ממסך המחשב מעידה על העדר ידע טכנולוגי ולכן יש לקבל את גרסתה המסורבלת לאיתור הסרטון והעברתו לידי החוקרים. במוצג נ/21 הודעתה של המתלוננת מיום 01.06.2020 היא מסבירה שהיא מצאה את ההקלטה של האירוע ואז צילמה אותו בנייד שלה ואז הורידה אותו עם כבל מהנייד שלה למחשב. כאשר נשאלה למה אמרה בעדויות קודמות שהורידה את הסרטון מענן השיבה שככה הילדים אמרו לה שקוראים לזה. כפי שקבע בימ"ש קמא, ניכר מאמרותיה כי היא חסרת ידע טכנולוגי ולכן יש לקבל את ההסבר שלה לאיתור הסרטון, צילומו והעברתו לחוקרים.

המערער לא הצליח להראות שהמתלוננת היא זו שגנבה את הטלפון הנייד שלו והוציאה ממנו את הסרטון וערכה אותו. בכל מקרה, כפי שקבע בימ"ש קמא, גם אם נניח לטובתו של המערער כי ייתכן שהסרטון נערך בכל הנוגע לשתי ה"קפיצות" שאותרו בסרטון, מדובר בראיה שמחזקת ותומכת בגרסתה של המתלוננת לגבי האירוע הראשון.

בימ"ש קמא קבע כי גרסת המתלוננת מהימנה ואין מקום להתערב בקביעות המהימנות שקבע בימ"ש קמא, גם לאחר בחינת הראיות בתיק. גרסתה של המתלוננת לגבי שני האירועים הייתה עקבית הן בהודעותיה במשטרה, הן בעימות שנערך עם המערער והן בעדותה בבית המשפט. העובדה שמכשיר ההקלטה לא היה בביתה כאשר חיפשו אותו חודשים

רבים לאחר איתור הסרטון, למרות שהמתלוננת טענה שהוא עדיין בביתה, אינה גורעת ממהימנותה באופן המצדיק התערבות בקביעותיו העובדתיות של בימ"ש קמא. גם מחדלי החקירה של המשטרה בנוגע לאי ביצוע חיפוש על אתר בביתה של המתלוננת ואי ביצוע איכונים לפלאפון של המתלוננת, אינם מצדיקים זיכוי המערער כפי שקבע בימ"ש קמא, כאשר מנגד קיימת גרסה מהימנה של המתלוננת שנתמכת בראיות נוספות שהוצגו, כגון הסרטון, ושהייתה סדורה, עקבית והגיונית. נפסק כי המתלוננת לא נקטה בלשון מוגזמת ועמדה על גרסתה במהלך עדותה בלא שנתגלו בה סתירות מהותיות. עדותה מתיישבת עם הודעותיה במשטרה והעיומות שבוצע בינה לבין המערער ולא נתגלו אי התאמות או סתירות מהותיות. עדותה מתיישבת עם הנצפה בסרטון האירוע ומדובר בראיה תומכת לא מבוטלת גם בהתחשב בקפיצות התוכן.

בית משפט קמא ניתח ביסודיות את כל הנתונים ודן בהרחבה בסוגיות הקבילות, המהימנות והמשקל של הראיות ככלל והסרטון בפרט. אין לנו אלא להצטרף למסקנותיו ולקביעותיו ולא מצאנו מקום להתערב בהן. סבורים אנו כי בית משפט קמא שיקלל היטב את מכלול הנתונים ומסקנותיו מקובלות עלינו.

באשר לטענת המערער כי אין שום ראיה שהמערער התקשר למתלוננת באותו יום ואיים עליה אלא ההיפך, הראיות לימדו שלא הייתה שום שיחה בין המערער למתלוננת באותו יום, הרי שלא ניתן להתערב בקביעה כי גרסתן של המתלוננת ובתה התקבלו לעניין ביצוע שיחות של המערער למתלוננת מהטלפון הנייד של בתה של המתלוננת. במוצג נ/22 הודעתה של המתלוננת מיום 22.07.2020 היא מסבירה שהמערער התקשר לאיים עליה שלא תלך למשטרה גם מהטלפון של בתה אגם לאחר האירוע הראשון כאשר היא ברחה מהבית וישבה מול הים בחיפה. בכל הנוגע להעדר תיעוד חבלות באירוע הראשון ניתן לקבל את גרסת המתלוננת כי המערער פייס אותה לאחר האירוע הראשון ולכן לא תיעדה את החבלות ולא התלוננה בסמוך לאירוע הראשון, כפי שקבע בימ"ש קמא.

בכל הנוגע לאירוע השני גרסתו של המערער עצמה כי אירוע זה נכפה עליו כאשר היה בביתו עם ילדיו הקטינים וחגג את שחרורו של בנו הבכור מהצבא מחזקת את גרסתה של המתלוננת כי כאשר הגיעה לביתו בניגוד לבקשתו מכיוון ששמעה את בכיה של בתה הקטנה בשיחת הטלפון, הסיגה גבול ועוררה מהומה, הדבר עורר את חמתו של המערער והוא תקף אותה כמתואר בכתב האישום. כפי שקבע בימ"ש קמא, גרסתה של המתלוננת וכן גרסת בתה שהייתה נוכחת באירוע נמצאו מהימנות ואין מקום להתערב בקביעות אלה.

העובדה עליה מצביעה ההגנה כי ד"ר ודים העיד כי החבלה שנצפתה על ידו בעין של המתלוננת המתועדת בת/14 לא מתאימה לאגרוף חזק אלא יותר לשריטה הוסברה בעדותה של המתלוננת אשר הסבירה כי למערער היו ציפורניים ארוכות ולכן ייתכן שנשרטה בעת שחבט בה. הטענה כי המתלוננת תיאמה עדותה עם עדותו של ד"ר ודים איננה סבירה ונטענה ללא בסיס של ממש ואין מקום להתערב בקביעותו של בימ"ש קמא שאין לקבל טענה זו.

לא ניתן גם לקבל טענת ההגנה כי טענת המתלוננת שהמערער היה שיכור באותו יום נסתרה וזאת לאור עדותם של הנוכחים במסיבה כי היו משקאות משכרים וכי אף המערער בעצמו לגם צ'ייסר אחד או יותר. נדגיש כי גם אם לא היה מדובר במצב של שכרות מלאה יש בסיס בראיות לטענה כי המערער ויתר הנוכחים במסיבה בביתו היו נתונים להשפעת אלכוהול. אין מקום להתערב במסקנותיו של בימ"ש קמא שהעדיף את עדויותיהן של המתלוננת ובתה לעניין האירוע

השני. לא ניתן לקבל את טענות ההגנה לעניין סתירות בעדותה של הבת אגם לגבי הסיבה לנסיעה לביתו של המערער ולגבי טענתה כי המערער נהג להכותה באלימות אך היא בכל זאת ראתה בו כאב ולא התלוננה נגדו לאור חייהם המשותפים. לא ניתן לקבל את הטענה כי לא ניתן משקל לכל הדברים הללו בהכרעת הדין. בימ"ש קמא קבע כי הבת אגם עשתה רושם אמין ויש לאמץ את גרסתה על כל חלקיה, שניכר שהעדויות הקשתה עליה מאוד בפרט נוכח העובדה שהיא אהבה את המערער ושנים ראתה בו דמות אב לכל דבר. בעדותה לא ביקשה להגזים בתיאור העובדות ועדותה הייתה עקבית וברורה. נקבע כי לא התגלו סתירות מהותיות בגרסתה וכנותה ניכרה לאורך כל עדותה וניתן היה להתרשם מכך שמדובר בעדות מאוזנת של נערה רגישה שאינה חפצה בהפללתו של המערער. מדובר בממצאי מהימנות הנתמכים במכלול הראיות ואין מקום להתערבותו של של בית משפט זה בממצאים העובדתיים ובמסקנות המשפטיות בעניינם.

כמו כן, אין מקום להתערב בקביעותיו של בימ"ש קמא לגבי אותנטיות התנהגותה של המתלוננת בעת העימות עם המערער כאשר היא מטיחה בו את הדברים ובוכה כאשר היא מתארת את אירוע התקיפה באופן שתואם את התגובה הרגשית לאירוע אלים כזה והוא משיב בתגובות מזלזלות ומתחמקות.

אשר על כן, בסיכומו של דבר ולאור המפורט לעיל, לא מצאנו מקום להתערב בהכרעת הדין המפורטת והמנומקת של בימ"ש קמא אשר מבוססת על קביעות עובדתיות וקביעות מהימנות שמבוססות היטב בראיות ובעדויות שהובאו בפני בימ"ש קמא. על כן, לאור האמור, דינו של הערער להידחות וכך אנו מורים.

יוער כי המערער לא ערער על גזר הדין אלא על הכרעת הדין בלבד. בית משפט קמא גזר על המערער לרצות מאסר של תשעה חודשים בעבודות שירות וכן עונש של מאסר על תנאי, קנס כספי ופיצוי למתלוננת.

מאחר וחלף זמן מעת שניתן גזר הדין אנו מורים למערער להתייצב אצל הממונה על עבודות השירות לשם הסדרת ריצוי עבודות השירות, כפי שנפסק. המערער יתייצב במשרדי הממונה על עבודות השירות ביום 16.7.23 שעה 09:00. אין מניעה שב"כ יתאם עם הממונה על עבודות השירות מועד מוקדם יותר.

בהסכמת ב"כ הצדדים ניתן פסק הדין בהעדרם. המזכירות תעביר עותק לב"כ הצדדים ולממונה על עבודות שירות.

ניתן היום, ה' תמוז תשפ"ג,
24 יוני 2023, בהעדר
הצדדים.

עדי חן-ברק, שופטת

**בטינה טאובר, סגנית
נשיא**

**רון שפירא, נשיא
[אב"ד]**